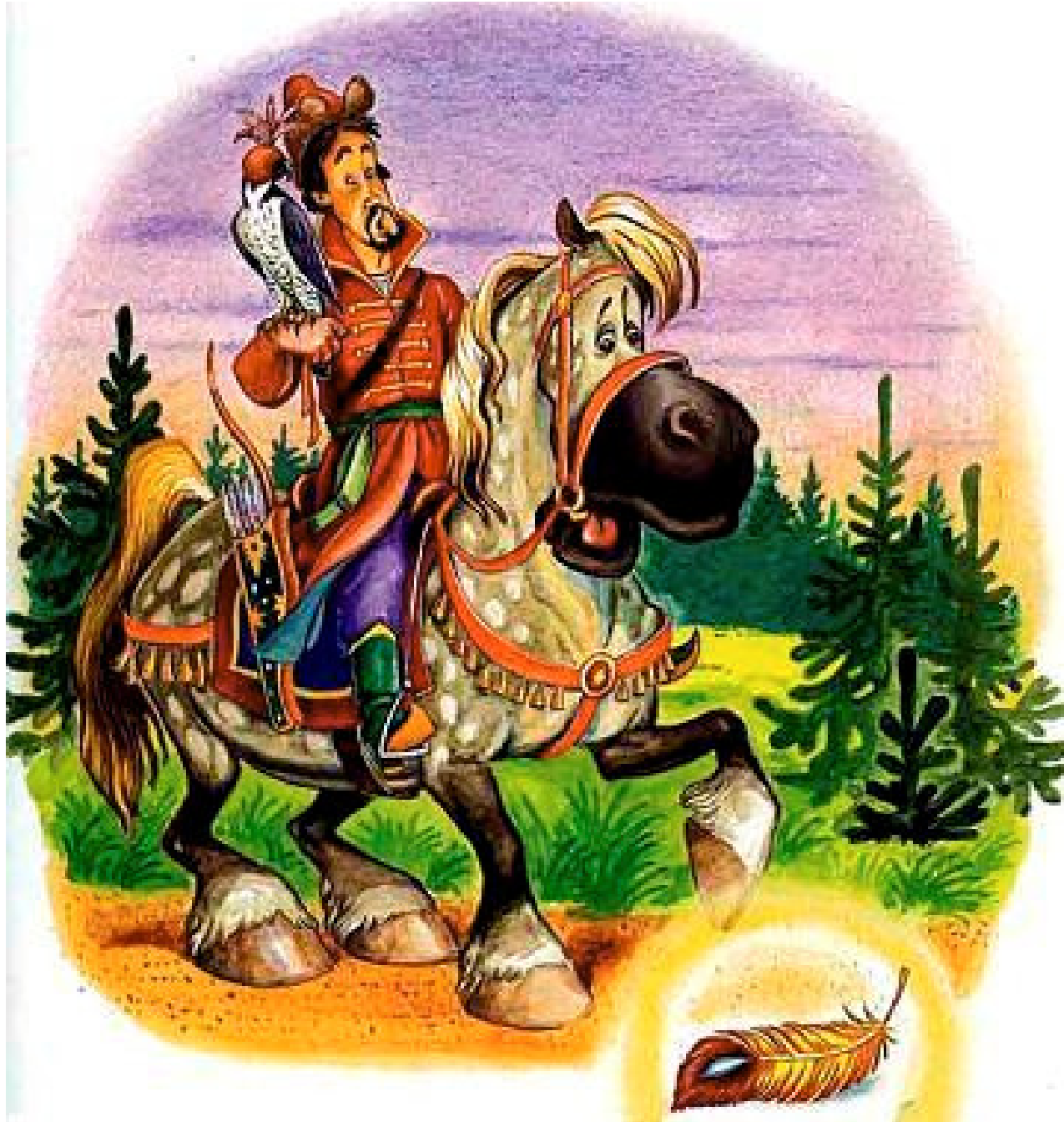

קללת ציפור האש

צייר מיכאיל סולובייב

במדינה אחת, אחרי שבעים הרים, חי צאר אחד,
חזק ועצום. שירת אצלו קלע גיבור ולקלע זה היה
סוס פלא.

פעם יצא הקלע, הגיבור הצעיר, על סוס הפלא שלו
לצוד ביער. רכב בדרך, דרך רחבה, וראה נוצת
זהב של ציפור האש, נוצה שהאירה כמו להבה!
אמר לו סוס הפלא שלו "אל תיקח את נוצת הזהב,
בעל הבית, היא יגרום לך צרות!"

התלבט הקלע הצעיר האם לקחת או לא לקחת את
הנוצה? אם ייקח את הנוצה ויביא לצאר, הצאר
יתגמל אותו יפה, ולמי לא יקר חסדו של הצאר?
ולא שמע הקלע הצעיר בעצתו של הסוס, הרים את
נוצת ציפור האש והביא לצאר במתנה.

"תודה!" אמר הצאר "ואם השגת נוצה של ציפור
האש, תשיג לי את הציפור בעצמה. אבל אם לא
תשיג אותה - חרב על ראשך!"

הקלע הצעיר בכה מרות והלך להתייעץ עם סוס
הפלא שלו.

"מדוע אתה בוכה, בעל הבית?"

"הצאר אמר לי לצוד את ציפור האש."

"אמרתי לך, אל תיקח את הנוצה כי תכנס לצרות!
טוב, אל תפחד, אל תדאג, זו עוד לא צרה, הצרות
עוד לפנינו. לך לצאר, בקש שמחר יפזרו מאה
שקים של חיטה מובחרת בשדה ריק."
הצאר ציווה לפזר בשדה ריק מאה שקים של חיטה
מובחרת. כעבור יום, בבוקר, נסע הקלע לשדה
הזה, שחרר את הסוס ובעצמו הסתתר על עץ
בשולי השדה.
והנה הרעישו העצים ביער, התרוממו גלים בים.
עפה ציפור האש. הגיעה, נחתה על הארץ
והתחילה לנקר את החיטה. סוס הפלא ניגש
לציפור האש, דרך על כנף שלה בפרסתו והידק
אותה חזק לאדמה, והקלע ירד מהעץ, רץ, תפס
את ציפור האש, קשר אותה היטב בחבל, עלה על
הסוס ורכב לארמון הצאר.
הביא את ציפור האש לצאר. הצאר ראה, שמח,
הודה לקלע על השרות, גמל לו יפה ומיד הטיל עליו
משימה נוספת.
"אחרי שהצלחת להשיג לי ציפור האש, עכשיו
תשיג לי אישה. אחרי שבעים הרים, בקצה העולם,

שם איפה שהשמש האדומה עולה מהים, חיה
וואסיליסה היפה מכולן. אותה אני רוצה לאישה. אם
תביא לי אותה, אגמל לך בזהב ובכסף, אבל אם לא
תביא, חרב שלי על צווארך!"

שוב התחיל הקלע הצעיר לבכות מרות והלך לסוס
הפלא שלו.

"מדוע אתה בוכה, בעל הבית?" שאל הסוס.

"הצאר ציווה עלי להשיג לו את וואסיליסה היפה
מכולן."

"אל תבכה, אל תדאג. זו עוד לא צרה. הצרות עוד
לפנינו. לך לצאר, בקש ממנו אוהל עם כיפת זהב
והספקה לדרך, אוכל ושתייה.

נתן לו הצאר הספקה לדרך, אוכל ושתייה, וגם
אוהל עם כיפת זהב. עלה הקלע הצעיר על סוס
הפלא שלו ורכב מעל שבעים הרים. רכב הרבה זמן

עד שהגיע לקצה העולם, שם איפה שהשמש

האדומה יוצאת מהים הכחול. מביט, ובים, בסירת
כסף, שטה וואסיליסה היפה מכולן, חותרת במשוטי
זהב.

הקלע הצעיר שחרר את סוסו. סוס הפלא יצא

להסתובב בשטח הירוק, לאכול עשבים טריים, והקלע העמיד את האוהל בעל כיפת זהב, הוציא את המאכלים והמשקה, התיישב באוכל והתחיל בסעודה, מחכה לווסיליסה היפה מכולן. היא ראתה את האוהל בעל כיפת זהב, שטה אל החוף, יצאה מהסירה והציצה לאוהל. "ברוך בואך, לווסיליסה היפה מכולן" אמר הקלע "את מוזמנת לאכול לחם-מלח ולטעום מיינות שהבאתי מעבר לים."

ווסיליסה היפה מכולן נכנסה לאוהל. הם התחילו לאכול, לשתות ולשמוח. הנסיכה שתתה קנקן יין מעבר לים, השתכרה ונרדמה עמוקות. הקלע הצעיר פירק את האוהל בעל כיפת זהב, קרא לסוס הפלא שלו שהגיע מיד, עלה על הסוס, לקח את הנסיכה הישנה ויצא לדרך חזרה מהר כמו חץ מקשת.

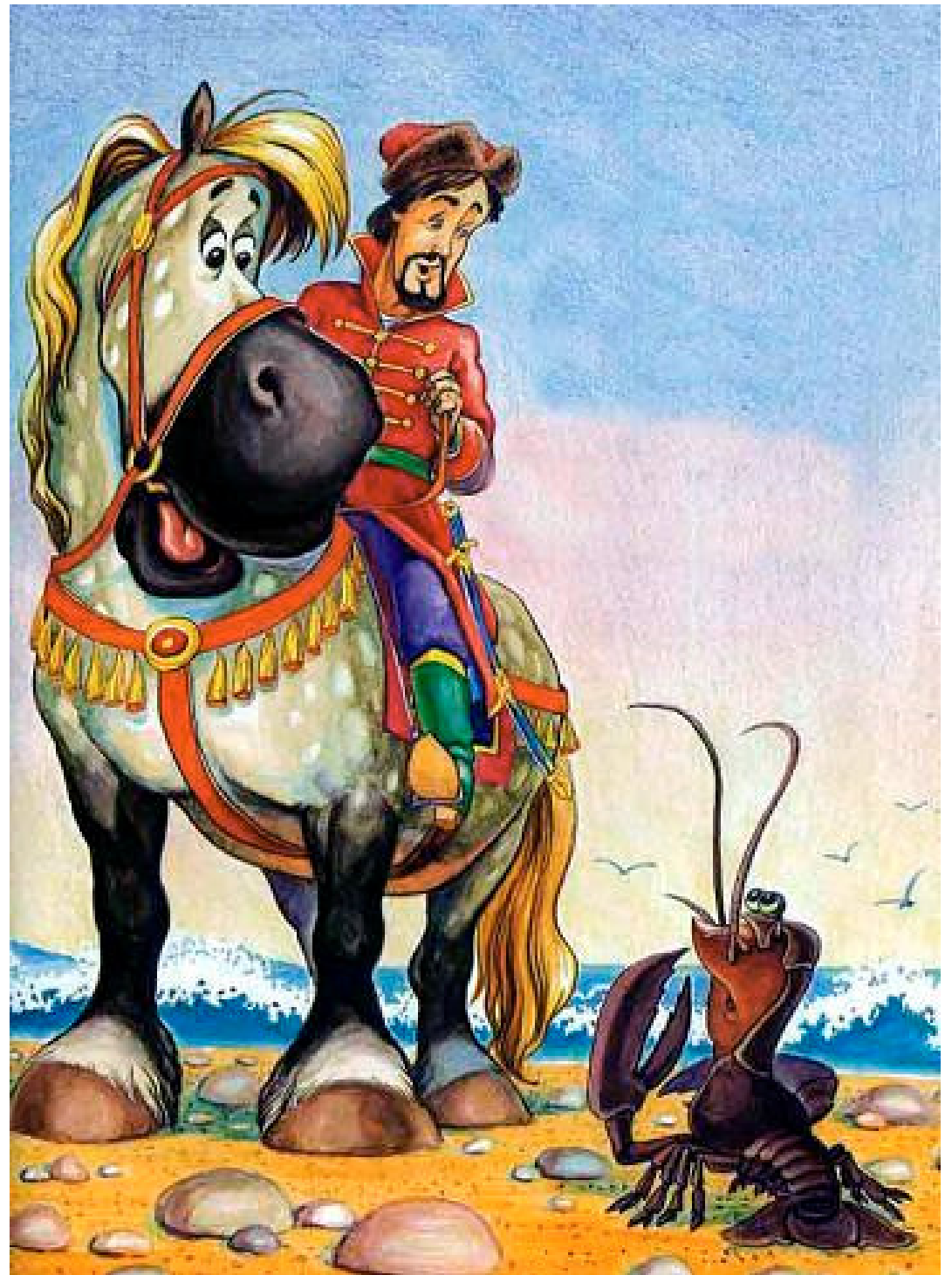
הצאר שמח מאוד כשראה את ווסיליסה היפה מכולן, הודה לקלע הצעיר על השרות, נתן לו פרס גדול מהאוצר והעלה אותו בדרגה. כשהתעוררה ווסיליסה היפה מכולן, הבינה שהיא

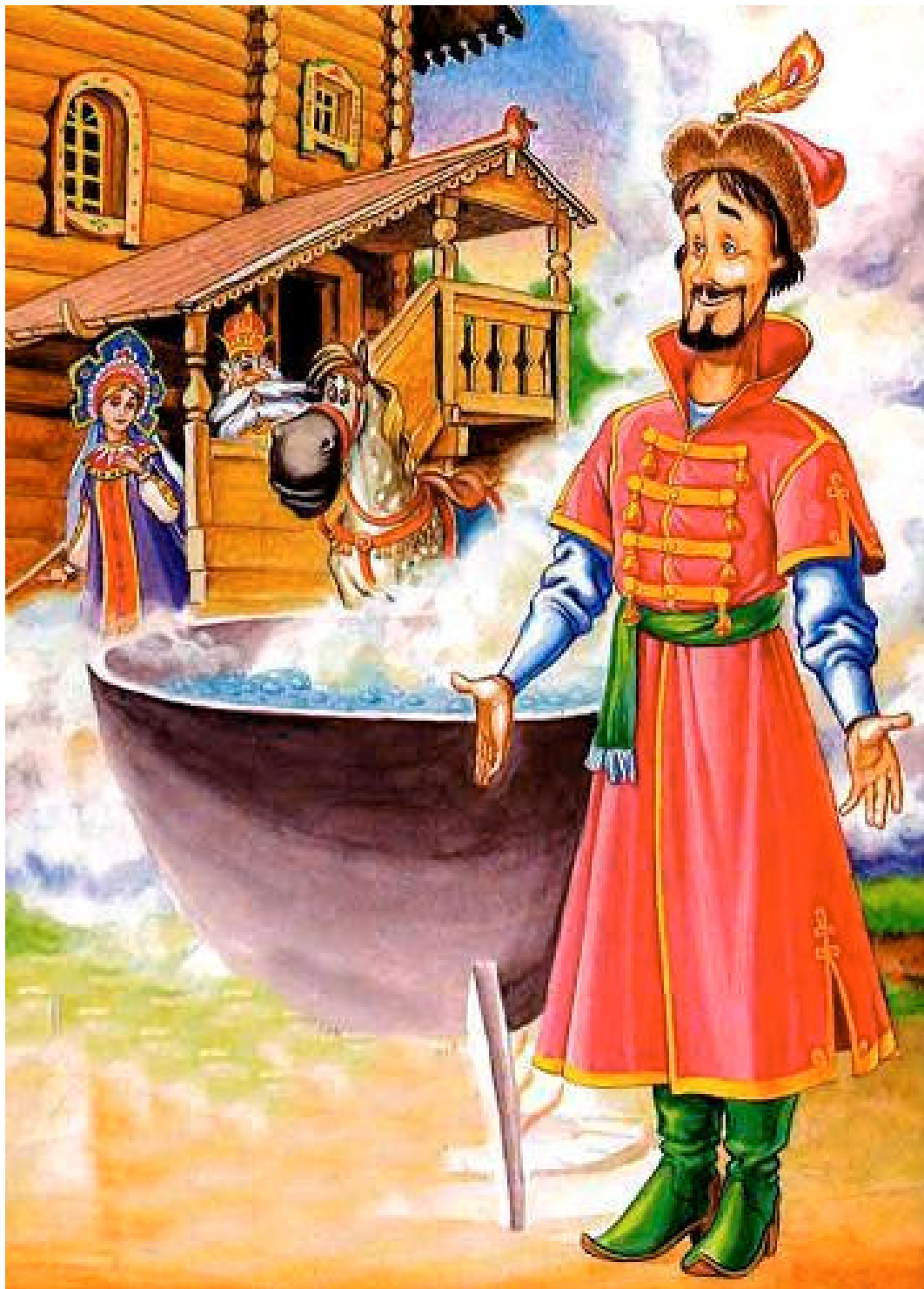

רחוק-רחוק מהים הכחול שלה. היא התחילה לבכות, להתעצב, פניה קדרו. כמה שלא דיבר אליה הצאר, הכל לשווא, הכל לא טוב לה. הצאר רצה מאוד להתחתן אתה אבל היא אמרה "מי שהביא אותי הנה, שיסע אל הים הכחול. במרכז הים מונחת אבן גדולה ותחת האבן שמלת כלולות שלי. בלי שמלה הזו לא אתחתן!" מיד קרא הצאר לקלע הצעיר וציווה "סע מהר לסוף העולם, שם איפה שהשמש האדומה עולה. שם בים הכחול מונחת אבן גדולה ותחת האבן שמלת כלולות של ווסיליסה היפה מכולן. תוציא את השמלה ותביא הנה. הגיע זמן שאתחתן! אם תביא, אגמל לך ביד נדיבה, ואם לא תביא, חרבי על צווארך!" שוב בכה מרות הקלע הצעיר והלך לסוס הפלא שלו. "הנה" חושב "עכשיו אני אבוד כבר." "מדוע אתה בוכה, בעל הבית?" שאל הסוס. "הצאר דורש שאוציא מתחתית הים את שמלת הכלולות של ווסיליסה היפה מכולן." "אמרתי לך לא לקחת את נוצת הזהב, כי תכנס

לצרות! אבל אל פחד, זו עוד לא צרה. הצרות עוד
לפנינו! עלה עלי ונרכב לים הכחול."
ורכבו. הרבה זמן רכבו עד שהגיעו לקצה העולם
ועצרו על חוף הים. סוס הפלא ראה סרטן ים גדול
הזוחל על החול ודרך על צווארו בפרסה שלו.
הסרטן התחיל להתחנן "אל תהרוג אותי, רחם עלי.
אעשה כל מה שנחוץ לך."
ענה לו הסוס "במרכז הים הכחול מונחת אבן
גדולה ותחת האבן שמלת כלולת של ווסיליסה
היפה מכולן. תביא לי את השמלה!"
הסרטן נתן זעקה בקול רם אל הים הכחול. מיד
עלה קצף מהים ומכל הצדדים יצאו לחוף המוני
סרטנים גדולים וקטנים. הסרטן הגדול נתן הוראה
והסרטנים רצו חזרה למים ותוך זמן קצר הוציאו
מהים, מתחת לאבן הגדולה, את שמלת הכלולת
של ווסיליסה היפה מכולן.
חזר הקלע לצאר, הביא את השמלה, אבל ווסיליסה
היפה מכולן עדיין לא הייתה מרוצה. "לא אתחתן
אתך" אמרה לצאר "עד שלא תצווה לקלע הצעיר,
זה שהביא אותי הנה, להתרחץ במים רותחים!"

הצאר ציווה מיד למלא דוד ברזל במים, להרתיח אותם ולזרוק פנימה את הקלע הצעיר. הכל היה כבר מוכן, המים רתחו, אדים התנשאו מעל הדוד, מים ניתזו ממנו. הביאו את הקלע המסכן. "הנה צרה. זו באמת צרה!" הוא חושב "הו! מדוע לא שמעתי בקולו של סוס הפלא שלי. מדוע לקחתי את נוצת הזהב?" נזכר בסוסו ואמר לצאר "צאר-אבא! תרשה לי קודם להיפרד מהסוס הנאמן שלי!" "טוב, לך תיפרד ממנו!" הלך הקלע לסוס הפלא ובכה. "מדוע אתה בוכה, בעל הבית?" "הצאר ציווה להכניס אותי למים רותחים." "אל תפחד, אל תבכה, תישאר חי!" אמר לו הסוס וכישף את הקלע הצעיר, כדי שהמים הרותחים לא יזיקו לו." חזר הקלע מהאורווה ומיד תפסו אותו המשרתים וישר לתוך הדוד! והוא פעם, פעמיים התגלגל במים, קפץ מהדוד ונעשה בחור כה יפה, כה נאה, שלא ניתן במילים לתאר ולא בעט לכתוב.

הצאר ראה שהקלע יצא כה יפה מהדוד, רצה גם
הוא להתרחץ ברותחים כדי להיות יפה. נכנס הצאר
למים ומיד התבשל למוות.
קברו את הצאר ובמקומו בחרו את הקלע הצעיר.
הוא התחתן עם ווסיליסה היפה מכולן והם חיו יחד
עוד שנים רבות באהבה ובשלום.